

Нѣма съмнѣние, че азъ бѣхъ поразенъ, когато видѣхъ, че прѣдчувствието на Петровича се сбѣдна. Ето какво ми расправи Штабсъ-Капитанъ Д. за неговата смъртъ:

— На 14, срѣщу 15, Юний на разсѣмнувание лодката, на която се намираше Штабсъ-Капитанъ Петровичъ, съ единъ взводъ войници, бѣше отнесена отъ течението на рѣката значително по-долу, отъ онова мѣсто, гдѣто трѣбваше да се излѣзе. Щомъ Турцитѣ забѣлѣзали приближението на лодката, открили по нея честъ пушеченъ огънь, но взвода, спорѣдъ дадената му заповѣдъ, не отговорилъ на турската стрѣлба, а когато лодката се приближила до брѣга на плитко, Петровичъ извикалъ „ура“ и се хвърлилъ прѣвъ въ водата, като повлякълъ подиря си и войниците. Но въ сѣщото това врѣме отъ брѣгътъ се раздалъ залпъ и Петровичъ, поразенъ съ нѣколко куршуми, падналъ въ водата мъртавъ.

Течението на рѣката отнесло тѣлото на убития на доло около 2½ версти, гдѣто на другия день е било намѣрено и наедно съ още нѣколко офицери и много войници погрѣбено до самия брѣгъ на Дунава.*)

Това извѣстие за геройската смъртъ на Петровича ми направи потресающе впечатление. Азъ си взехъ сбогомъ отъ Д. и се опжихъ бърже за Свищовъ.

Отъ моста за града се отиваше по два пѣтя — едина покрай самия Дунавъ до скелята, а отъ тамъ

*) И днесъ пѣтниците отъ нараходитѣ и жителитѣ отъ г. Свищовъ и Зимничъ виждатъ бѣлѣющитѣ се нѣколко паметника, братски гробове и каменнитѣ кръстове, които стърчатъ на високия дѣсенъ брѣгъ надъ самия Дунавъ, въ три версти по-долу отъ Свищовъ. На едната страна на паметника на надгробната плоча е написано: „Тукъ почива прахътъ на убития, въ врѣме на прѣминуването на рѣка Дунавъ на 14-й срѣщу 15-й Юний 1877 год., Шт.-Капитанъ отъ 54 пѣх. Мински полкъ Петровичъ“. Не е казано, че Петровичъ е родомъ Българинъ отъ Одринъ и, на вѣрно, никой, или твърдѣ малцина знаятъ това. Штабсъ-Капитанъ Петровичъ бѣ първата жертва — Български поборникъ, прѣзъ тѣзи война, който геройски пролѣ кръвта си за свободата на България.